

han hurtigt Graaden. Det var, som om han straks forstod, at han kunde gøre sin Fader en særlig Glæde ved netop overfor denne fremmede Mand at vise sig som en rask og uforfærdet Gut.

Doktoren havde imidlertid givet sig til at undersøge det syge Øre. Da han tog Vattet bort, flød der som sædvanlig en ildelugtende Vædske ud af Øregangen.

Hans Ansigt fik et betænkeligt Udtryk.

„Hvor længe har han gaaet saadan?“ spurgte han lidt efter.

„Vi har mærket det af og til i to Aar,“ svarede Hansine.

Doktoren saae op, som om han ikke kunde tro, at han havde hørt rigtigt.

„I to Aar?“

„Ja.“

Han kastede et Blik op paa Emanuel, der imidlertid misforstod dets Betydning og med et tillidsfuldt Nik bekræftede sin Hustrus Udsagn.

Hansine begyndte nu at fortælle om Sygdommens Begyndelse, dens periodiske Udbrud og om den foregaaende Nats urolige Søvn. Doktoren hørte opmærksomt efter, og hans Ansigt antog et mere og mere tankefuldt Udtryk. Da hun havde endt sin Beretning, bad han om et Lys, og da han havde faaet det tændt, førte han gentagne Gange dets Flamme frem og tilbage foran Guttens Øjne. Derpaa holdt han i nogen Tid bægge sine Hænder om hans Baghoved og gav sig endelig til med stor Omhyggelighed at undersøge Partiet bag ved Øret, hvor det viste sig, at Huden var lidt udspændt paa Grund af en begyndende Hævelse.

Emanuel havde indtil dette Øjeblik staaet rolig med Hænderne paa Ryggen og set til. Han havde besluttet, at Hansine denne Gang skulde have sin Vilje fuldt ud, og skønt han havde ondt af Gutten, der sad med store Taarer i Øjnene og kæmpede for at bevare sin Standhaftighed, havde han ikke villet blande sig i